

Betænkning

over forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v. [af Jens Foged m. fl.].

(Afgivet af skatte- og afgiftsudvalget den 15. marts 1973).

Udvalget har i en række møder behandlet lovforslaget og har herunder haft samråd med finansministeren. Udvalget har modtaget skriftlige henvendelser fra

Bygningsbrandforsikrings-Foreningen,
Grundejernes Landsforbund samt
Assurandør-Societetet.

Disse henvendelser er optrykt som bilags-hæfte til betænkningen.

Endvidere er optrykt nogle skriftlige spørgsmål fra udvalget og finansministerens svar herpå.

Udvalget har modtaget deputationer fra Grundejernes Landsforbund og Bygningsbrandforsikrings-Foreningen.

Efter lov nr. 276 af 7. juni 1972 beskattes fortjenester, der efter 1. januar 1973 er indvundet ved modtagelse af erstatnings- eller forsikringssummer i anledning af en indtruffen skade, i anledning af ekspropriation eller i henhold til kendelser om natur- eller bygningsfredning, som særlig indkomst.

I de skriftlige henvendelser til udvalget og i finansministerens besvarelser af udvalgets spørgsmål findes en række beregningseksempler, der viser, hvorledes udregningen af særlig indkomstskat på dette område foregår efter disse hidtil (fra 1. januar 1973) gældende regler.

Det foreliggende lovforslag med de stillede ændringsforslag ændrer den gældende retstilstand for så vidt angår skadeserstatninger. Det er her tilstræbt, at sådanne erstatninger ikke skal have skattemæssige konsekvenser for den skaderamte.

For fredningserstatninger og ekspropria-

tionserstatninger opretholdes de gældende regler.

Udvalget har dog indgående drøftet de beskatningsmæssige forhold vedrørende ekspropriationserstatninger.

Der er enighed mellem udvalget og finansministeren om at lægge vægt på, at der ved ekspropriation er adgang for ejerne til at opnå en fyldestgørende vejledning om de skattemæssige virkninger af ekspropriationen. Finansministeren har i den forbindelse givet tilsagn om, at amtsskatteinspektorerne vil blive instrueret om at yde en sådan bistand, når ejeren i forbindelse med en stedfunden ekspropriation anmoder derom.

Det må anses for rimeligt, at ekspropriationsmyndighederne under ekspropriationsforretningen gør ejeren bekendt med, at han kan få den omtalte bistand i amtsskatteinspektoratet, og udvalget henstiller, at ekspropriationsmyndighederne gøres opmærksom herpå.

Finansministeren har stillet nedenstående ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

Et *mindretal* (det konservative folkepartis medlemmer af udvalget) beklager, at der ikke har været mulighed for at opnå tilsvarende ændringer i den gældende lovgivning, for så vidt angår ekspropriations- og fredningserstatninger.

Herefter indstiller *udvalget* lovforslaget til *vedtagelse* med de af finansministeren stillede ændringsforslag.

Ændringsforslag.

Af finansministeren, tiltrådt af udvalget:

Til lovforslagets titel.

1) Før „lov om særlig indkomstskat m. v.“ indsættes: „afskrivningsloven og“.

Til § 1.

2) Nr. 1 affattes således:

„1. I § 2, nr. 13, ændres „§§ 2 A og C“ til: „§§ 2 A, 2 B og 2 C“.“

3) Nr. 2 affattes således:

„2. Efter § 2 A indsættes som ny paragraf:

„§ 2 B. Fortjeneste af den i § 2, nr. 13, omhandlede art, der er indvundet ved modtagelse af en erstatnings- eller forsikringssum i anledning af en indtruffen skade, medregnes ikke ved opgørelsen af særlig indkomst, såfremt den skattepligtige foretager genopførelse for et beløb, der svarer til erstatnings- eller forsikringssummen. Det er en betingelse, at de genopførte bygninger eller installationer findes på den samme ejendom som de skaderamte formuegoder.

Stk. 2. Genopførelse skal enten ske i det indkomstår, hvori fortjenesten konstateres, eller i det nærmest følgende indkomstår. Fristen for genopførelse udløber dog tidligst med det indkomstår, som følger nærmest efter det, hvori erstatningssummen er fastsat endeligt. Når ganske særlige omstændigheder taler derfor, kan fristerne i 1. og 2. pkt. forlænges efter ansøgning fra den skattepligtige.

Stk. 3. Den skattepligtige kan kun foretage skattemæssige afskrivninger på den genopførte ejendom inden for de rammer, der er fastsat i § 26 A i lov om skattemæssige afskrivninger m. v.

Stk. 4. Ved senere afståelse af den genopførte ejendom kan den skattepligtige ved opgørelsen af den regulerede anskaffelsesum efter § 7 A kun medregne:

- a) anskaffelses- og forbedringsudgifter, der var afholdt, før skaden skete,
- b) beløb, hvormed udgifterne til genopførelsen måtte overstige forsikrings- eller erstatningssummen, og
- c) udgifter til forbedring af den genopførte ejendom.

Stk. 5. Ligningsrådet kan dispensere fra bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., såfremt en lov eller en offentlig myndigheds bestemmelse hindrer, at genopførelse sker på den ejendom, hvor de skaderamte formuegoder fandtes. Den skattepligtige kan kun opnå dispensation efter 1. pkt., såfremt han inden for de i stk. 2 fastsatte frister foretager genopførelse på en anden ejendom for et beløb, der svarer til erstatnings- eller forsikringssummen. I forbindelse med dispensationen træffer ligningsrådet bestemmelse om det fremtidige afskrivningsgrundlag og om grundlaget for opgørelsen af den regulerede anskaffelsesum ved eventuel senere afståelse af den ejendom, hvorpå genopførelse er sket.“

4) Nr. 4 affattes således:

„4. I § 7 B, stk. 4, 2. pkt., ændres „en skades- eller ekspropriationserstatning“ til: „en ekspropriationserstatning“.“

Ny paragraf.

5) Efter § 1 indsættes som ny paragraf:

„§ 0.

I lov om skattemæssige afskrivninger m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 457 af 30. august 1971, foretages følgende ændringer:

01. § 26, 2. pkt., affattes således:

„Med hensyn til udgifter, der anvendes til udbedring af en sådan skade, finder reglen i § 21 anvendelse, jfr. dog § 26 A.“

02. Efter § 26 indsættes:

„§ 26 A. Såfremt en skadelidt bygning eller installation, for hvilken den skattepligtige har modtaget en erstatnings- eller forsikringssum, genopføres som nævnt i § 2 B, stk. 1-2, i lov om særlig indkomstskat m. v., gælder reglerne i stk. 2-6.

Stk. 2. Såfremt det beløb, der anvendes til genopførelse, ikke er større end forsikrings- eller erstatningssummen, foretages de årlige afskrivninger med procentdele af de afskrivningsberettigede anskaffelses- og forbedringsudgifter m. v., der var afholdt, før skaden skete. I indkomstårene efter skadens indtræden kan de samlede afskrivninger højst udgøre det beløb, hvortil de nævnte udgifter var nedskrevet ved udgangen af det

seneste indkomstår før skadens indtræden. Uanset genopførelsen regnes den 10 års periode, der er nævnt i § 22, stk. 1, 1. pkt., § 22, stk. 2, 1. pkt., og § 23, stk. 1, 1. pkt., fra det anskaffelsesår, der er nævnt i § 22, stk. 1, 3. pkt.

Stk. 3. Er det beløb, der anvendes til genopførelse, større end forsikrings- eller erstatningssummen, kan den skattepligtige ud over de i stk. 2 nævnte afskrivninger foretage afskrivninger på den del af det overskydende beløb, der kan anses for anvendt på afskrivningsberettigede bygninger eller installationer. Afskrivningerne på det overskydende beløb foretages efter reglerne om afskrivning på ombygnings- og forbedringsudgifter.

Stk. 4. Afskrivningerne i tiden efter genopførelsen foretages efter afskrivningssatserne for bygninger og installationer af den art, der nu findes på ejendommen.

Stk. 5. Reglerne i § 25 om særskilt afskrivning på de enkelte bygninger og installationer gælder også for afskrivning efter stk. 2-4. De afskrivningsberettigede beløb, der er nævnt i stk. 2 og 3, fordeles skønsomt på de afskrivningsberettigede bygninger m. v., der findes efter genopførelsen. Ved skønnet lægges der vægt på, hvad der efter det enkelte formuegodes værdi og beskaffenhed må anses for en rimelig anpart i det samlede afskrivningsgrundlag.

Stk. 6. Har den skattepligtige i medfør af § 29 A begæret sig fritaget for, at en fortjeneste som nævnt i § 29 medregnes i hans særlige indkomst, skal de afskrivningsberettigede beløb, der er nævnt i stk. 2 og 3, nedsættes ved forlods afskrivning efter § 29 A, stk. 1, 2. pkt.“

03. I § 27, 1. pkt., ændres „de uafskrevne beløb“ til: „den uafskrevne del af det beløb, hvorpå skattemæssige afskrivninger har kunnet foretages.“

04. I § 29, stk. 1, 3. pkt., ændres „anskaffelsessummen, forbedringsudgifter m. v.“ til: „de afskrivningsberettigede udgifter til anskaffelse, forbedringer m. v.““

Til § 2.

6) § 2, der bliver § 3, affattes således:

„§ 3.

Stk. 1. § 1 har virkning fra og med den 1. januar 1973, jfr. dog stk. 2.

Stk. 2. § 2 B, stk. 3-4, i lov om særlig indkomstskat m. v., som affattet ved § 1, nr. 3, anvendes, når skaden på den oprindelige ejendom er indtrådt den 1. januar 1973 eller senere.

Stk. 3. Stk. 2 gælder også med hensyn til anvendelsen af § 0, nr. 1 og 2.

Stk. 4. § 0, nr. 3 og 4, har virkning fra og med indkomståret 1973.“

Bemærkninger.

Til nr. 1.

Den foreslåede ændring af lovforslagets titel skyldes, at der efter ændringsforslag nr. 5 også bliver tale om ændringer i afskrivningsloven.

Til nr. 2 og 4.

De foreslåede ændringer er en følge af ændringsforslag nr. 3 og 5.

Til nr. 3.

Efter det her foreslåede § 2 B, stk. 1, i lov om særlig indkomstskat m. v. skal ejendomsfortjenester af den art, der omhandles i lovens § 2, nr. 13, ikke medregnes ved opgørelsen af særlig indkomst, såfremt fortjenesten er indvundet ved modtagelse af en erstatnings- eller forsikringssum i anledning af en indtruffen skade og skatteyderen foretager genopførelse for et beløb, der svarer til erstatnings- eller forsikringssummen. Det skal dog være en betingelse, at de opførte bygninger eller installationer findes på den samme ejendom som de skaderamte formuegoder. Derimod er det ikke en betingelse, at der genopføres bygninger eller installationer af samme art som de skaderamte.

Efter ændringsforslaget udgår lovforslagets bestemmelse om skattefrihed i ekspropriationstilfælde.

Efter det foreslåede § 2 B, stk. 2, skal genopførelse enten ske i det indkomstår, hvori fortjenesten konstateres, eller i det nærmest følgende indkomstår. Fristen for genopførelse skal dog tidligst udløbe med det indkomstår, som følger nærmest efter det, hvori erstatningssummen er fastsat endeligt. Når ganske særlige omstændig-

heder taler derfor, skal de omtalte frister kunne forlænges efter ansøgning fra den skattepligtige.

Det foreslåede § 2 B, stk. 3, indeholder en henvisning til de regler om begrænsning af afskrivningerne på den genopførte ejendom, som omtales nedenfor i bemærkningerne til ændringsforslag nr. 5.

Det foreslåede § 2 B, stk. 4, indeholder en regel om opgørelsen af den fortjeneste, der skal beskattes efter lovens § 2, nr. 13, såfremt den skattepligtige senere afstår den genopførte ejendom. I så fald skal han ved opgørelsen af den regulerede anskaffelsessum kun kunne medregne:

- a) anskaffelses- og forbedringsudgifter, der var afholdt, før skaden skete,
- b) beløb, hvormed de afholdte udgifter til genopførelsen måtte overstige forsikrings- eller erstatningssummen, og
- c) udgifter til forbedring af den genopførte ejendom.

De under a) og b) nævnte udgifter svarer i princippet til de beløb, hvortil det foreslås at fastlæse afskrivningsgrundlaget for genopførte, afskrivningsberettigede ejendomme; men reglerne omfatter også tilfælde, hvor ejendommen eller en del af den ikke er afskrivningsberettiget. Efter litra c) kan udgifter til forbedringer, der er foretaget efter genopførelsen, medregnes ved opgørelsen af den regulerede anskaffelsessum, når den skattepligtige senere afstår ejendommen.

Det bemærkes, at § 2 B, stk. 4, ifølge ændringsforslaget skal gælde i alle tilfælde, hvor den skattepligtige senere afstår en skadelidt ejendom, for hvilken han i sin tid har modtaget en erstatnings- eller forsikringssum, der efter § 2 B, stk. 1-2, faldt uden for den særlige indkomstbeskatning. Det er således uden betydning, hvor stor den særlige indkomst ville have været, såfremt erstatnings- eller forsikringssummen ikke var skattefri efter § 2 B, stk. 1-2.

Såfremt en lov eller en offentlig myndigheds bestemmelse hindrer, at genopførelse sker på den ejendom, hvor de skaderamte formuegoder fandtes, kan ligningsrådet efter det foreslåede § 2 B, stk. 5, gøre undtagelse fra kravet om genopførelse på samme ejendom. Den skattepligtige kan dog kun opnå denne dispensation, såfremt han i stedet foretager genopførelse på en anden ejendom

for et beløb, der svarer til erstatnings- eller forsikringssummen. I forbindelse med dispensationen skal ligningsrådet træffe bestemmelse om det fremtidige afskrivningsgrundlag og det grundlag, hvorpå den regulerede anskaffelsessum skal gøres op, dersom skatteyderen senere afstår den ejendom, hvorpå genopførelse er sket; det er forudsat, at ligningsrådet herved tillemper de foreslåede regler i § 2 B, stk. 3 og 4, til den særlige situation, der foreligger, når genopførelsen sker på en anden ejendom. Når genopførelse sker på en anden grund, er det endvidere forudsat, at der foretages en reduktion ved opgørelsen af den regulerede anskaffelsessum for den oprindelige ejendom, såfremt skatteyderen senere afstår denne. Reduktionen skal svare til det beløb, hvormed den skadelidte bygning indgik i anskaffelsessummen (respektive ejendomsvurderingen ved 13. almindelige vurdering) for den oprindelige ejendom.

Til nr. 5.

Den i § 0, nr. 01, foreslåede redaktionelle ændring af afskrivningslovens § 26 er en følge af, at det under nr. 02 foreslås at indsætte en ny § 26 A.

Efter den foreslåede § 0, nr. 02, læses de skattemæssige afskrivninger på bygninger og installationer, som genopføres efter brand eller anden skade, fast til det afskrivningsgrundlag, som gjaldt før genopførelsen. Fastlåsningen skal gælde i alle tilfælde, hvor en skadelidt bygning eller installation, for hvilken den skattepligtige har modtaget en forsikrings- eller erstatningssum, bliver genopført på den måde, der omtales i den i ændringsforslag nr. 3 foreslåede § 2 B, stk. 1-2, i lov om særlig indkomstskat. Det er således uden betydning, hvor stor den særlige indkomst ville have været, såfremt erstatnings- og forsikringssummen ikke var skattefri efter den nævnte § 2 B.

Det foreslåede § 26 A, stk. 2, i afskrivningsloven angår tilfælde, hvor det beløb, der anvendes til genopførelse, ikke er større end forsikrings- eller erstatningssummen. I så fald skal de årlige afskrivninger på den genopførte ejendom beregnes som procentdele af de afskrivningsberettigede anskaffelses- og forbedringsudgifter, der var afholdt, før skaden skete. I indkomstårene efter skadens indtræden skal de samlede af-

skrivninger højst kunne udgøre det beløb, hvortil de nævnte udgifter var nedskrevet ved udgangen af det seneste indkomstår før skadens indtræden.

Eksempel 1.

En landbrugsejendom nedbrænder totalt i 1973 og genopføres for et beløb, der svarer til den udbetalte forsikringssum på f. eks. 760.000 kr.

Af den samlede købesum, som ejeren i sin tid har betalt for ejendommen, antages det, at købesummen for driftsbygningerne udgjorde.....	100.000 kr.
I indkomstårene til og med 1972 er der i alt afskrevet..	40.000 -
Nedskrevet værdi ved branden i 1973 altså.....	<u>60.000 kr.</u>

Efter ændringsforslaget skal den skattepligtige fortsætte med at beregne sine årlige afskrivninger som en vis procentdel af de 100.000 kr., der var hans oprindelige afskrivningsgrundlag. Hans samlede afskrivninger på de genopførte bygninger kan højst udgøre 60.000 kr., svarende til de nedbrændte bygnings nedskrevne værdi ved branden.

Efter det foreslåede § 26 A, stk. 2, sidste pkt., skal skaden og den påfølgende genopførelse ikke medføre nogen forlængelse af den 10 års periode, hvori skatteyderen kan foretage de højere såkaldte begyndelsesafskrivninger på bygninger og installationer.

Eksempel 2.

En landbrugsejendom, der er erhvervet i 1969, nedbrænder i 1973 og genopføres samme år.

Efter de almindelige regler kan de højere begyndelsesafskrivninger på driftsbygningerne (indtil 6 pct. årlig) foretages i en 10 års periode, som begynder i 1969 og slutter i 1979. Efter ændringsforslaget medfører branden og genopførelsen ingen forlængelse af 10 års perioden.

Det foreslåede § 26 A, stk. 3, angår tilfælde, hvor genopførelsessummen er større end forsikrings- eller erstatningssummen. Forslaget går her ud på, at afskrivningsbegrænsningen ikke skal ramme det overskydende beløb. Der skal dog selvfølgelig kun kunne afskrives på den del af det over-

skydende beløb, der kan anses for anvendt på afskrivningsberettigede bygninger eller installationer, men derimod ikke på den del, der f. eks. vedrører en landbrugsejendoms stuehus. Fordelingen må i de fleste tilfælde bero på et skøn.

Det foreslåede § 26 A, stk. 4, angår tilfælde, hvor der efter afskrivningslovens almindelige regler gælder andre afskrivnings-satser for de genopførte bygninger eller installationer end for de skadelidte. Det er her anset for mindst kompliceret at lade afskrivningerne i tiden efter genopførelsen ske efter satserne for de bygninger m. v., der nu findes på ejendommen.

Til den foreslåede § 26 A, stk. 5, bemærkes: Efter afskrivningslovens § 25 skal de skattemæssige afskrivninger på bygninger og installationer foretages særskilt for hver enkelt bygning eller installation. Efter ændringsforslaget skal dette også gælde ved afskrivning efter § 26 A, stk. 2-4. Begrundelsen herfor er, at det ved senere afståelse eller nedrivning af en enkelt af flere bygninger vil være for vanskeligt at praktisere reglerne om beskatning af „genvundne afskrivninger“ (afskrivningslovens § 29) og om nedrivningsfradrag (§ 27), medmindre der er afskrevet særskilt på den solgte eller nedrevne bygning.

Efter § 26 A, stk. 5, 2. pkt., skal de afskrivningsberettigede beløb, der er nævnt i stk. 2 og 3, fordeles skønsmæssigt på de afskrivningsberettigede bygninger m. v., der findes efter genopførelsen. Ved skønnet skal der lægges vægt på, hvad der efter det enkelte formuegodes værdi og beskaffenhed må anses for en rimelig andpart i det samlede afskrivningsgrundlag.

§ 26 A, stk. 6, angår tilfælde, hvor den skattepligtige i forbindelse med skaden har begæret sig fritaget for beskatning af „genvundne afskrivninger“ efter genanbringelsesreglen i lovens § 29 A. I så fald skal den forlods afskrivning, der er foreskrevet i § 29 A, stk. 1, 2. pkt., trækkes fra ved opgørelsen af de beløb, hvorpå der kan afskrives efter § 26 A, stk. 2 og 3.

Bestemmelserne i den foreslåede § 0, nr. 03 og 04, har til formål at tilpasse bestemmelserne om nedrivningsfradrag og om „genvundne afskrivninger“ til den foreslåede nye § 26 A.

Til nr. 6.

Efter det foreslåede stk. 1 skal reglerne om skattefrihed i skadetilfældene have virkning fra og med den 1. januar 1973.

Efter stk. 2 skal de foreslåede bestemmelser om opgørelsen af den regulerede anskaffelsessum ved senere afståelse af en genopført ejendom gælde, når skaden på den

oprindelige ejendom er sket den 1. januar 1973 eller senere.

Efter stk. 3 skal denne ikrafttrædelsesregel også gælde med hensyn til den foreslåede fastlåsning af afskrivningsgrundlaget.

Efter stk. 4 skal nogle redaktionelt betonedede ændringer have virkning fra og med indkomståret 1973.

Hans Lund,
formand.

Ove Hansen.

Hjortnæs.

Harris Jensen.

Søren Jensen (Vejen).

Peter Nielsen.

Axel Ivan Pedersen.

Inger Lise Petersen.

Ømann,
næstformand.

Juul-Madsen.

Hans Kjær.

Stetter.

Jens Foged.

Jens Peter Jensen.

Kofoed.

Bernhard Baunsgaard.

Dahlgaard.

Indholdsfortegnelse.

	Side
Bilag 1. Spørgsmål fra udvalget og finansministerens svar herpå	1011
Underbilag til spørgsmål 1	1017
— 2. Skrivelse af 10. januar 1973 fra Bygningsbrandforsikringsforeningen	1021
Underbilag 1. Eksempler på beregning af særlig indkomstskat af forsikringssummer udbetalt ved brandskade på bygninger	1025
Underbilag 2. Skematisk opstilling vedr. beregning af særlig indkomstskat af udbetalt erstatningssum ved en totalbrand	1033
— 3. Finansministerens bemærkninger til bilag 2	1035
— 4. Skrivelse af 15. januar 1973 fra Grundejernes Landsforbund	1037
— 5. Finansministerens bemærkninger til bilag 4	1041
Underbilag til bilag 5. Notat om særlig indkomstbeskatning af ulempeerstatning ved ekspropriation	1043
— 6. Skrivelse af 14. december 1972 fra Assurandør-Societetet	1049
— 7. Notat fra finansministeren om oplysninger om rettigheder og pligter i forbindelse med ekspropriationsforretninger	1051

Bilag 1.

Spørgsmål fra udvalget og finansministerens svar herpå.

Spørgsmål 1:

Oplysninger - eventuelt med beregnings-eksempler - der belyser beskatningen af fredningserstatninger, ønskes.

Svar:

I underbilaget til spørgsmål 1, side 5, er der af statens ligningsdirektorat foretaget beregninger over den skattemæssige virkning af, at to faste ejendomme tænkes fredet i 1973.

I det ene eksempel er der udbetalt en fredningserstatning på 100.000 kr., der kan udløse en særlig indkomstskat på 15.450 kr., hvis ejendommen er erhvervet før 1966. Er ejendommen erhvervet i 1967, udgør den særlige indkomstskat 7.400 kr.

I det andet eksempel skal der ikke svares særlig indkomstskat, uanset om ejendommen er erhvervet før 1966 eller er erhvervet i 1968.

Spørgsmål 2:

Efter hvilke regler handler kommissarius i ekspropriationssager? Tages der hensyn til beskatning af erstatningssummen ved dens udmåling?

Svar:

Herom har ministeriet for offentlige arbejder udtalt følgende:

Kommissarius ved statens ekspropriationer er formand for de i henhold til lov nr. 186 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom nedsatte ekspropriationskommissioner, der bl.a. har til opgave at fastsætte erstatninger for ekspropriationsindgreb foretaget efter reglerne i denne lov.

De i forbindelse med ekspropriation tilkendte erstatningsbeløb omfatter erstatning for det afståedes værdi i handel og vandel samt erstatning for eventuel andet økono-

misk tab, og der tages ved erstatningsfastsættelsen ikke hensyn til, om erstatningen beskattes eller ej.

Spørgsmål 3:

Det ønskes med taleksempler belyst, hvad det skattemæssigt betyder, hvis en skatteydere afskrivningsmuligheder på en genopført ejendom ikke begrænses.

Svar:

Eksempel 1.

I forbindelse med en total brandskade på en landbrugsejendom i 1973 beregnes særlig indkomstskat således:

	kr.	
Brandforsikringssummen udgør...	760.000	
De nedbrændte bygninger indgik i ejendomsværdien ved 13. almindelige vurdering med....	185.400	
Variierende tillæg, 6 pct.		
årlig i 7 år.....	77.868	
Fast tillæg, 30 pct.	55.620	
Reguleret anskaffelsessum	318.888	318.888
Fortjeneste.....	441.112	
Fradrag i fortjenesten.....	20.000	
Fortjeneste herefter.....	421.112	
30 pct.-forhøjelse af fortjenesten..	126.334	
Skattepligtig fortjeneste.....	547.446	
Skattefrit bundfradrag.....	6.000	
Skattepligtigt beløb.....	541.400	
Særlig indkomstskat, 50 pct.	270.700	
Skatteyderen havde anskaffet ejendommen i 1944, og den del af anskaffelsessummen, som vedrørte de afskrivningsberettigede driftsbygninger, udgjorde...	100.000	
Heraf var i årene før 1973 i alt afskrevet.....	40.000	
Nedskrevet værdi ved branden i 1973 altså.....	60.000	

Såfremt ejendommen ikke var brændt, kunne skatteyderen have afskrevet de nævnte 60.000 kr. i løbet af årene 1973-2002 med 2.000 kr. om året. Antages det eksempelvis, at skatteyderen i hele denne afskrivningsperiode har en marginalskatteprocent på 50, ville disse afskrivninger have givet en skattebesparelse på 1.000 kr. om året eller i alt 30.000 kr.

I 1973 genopføres ejendommen for et beløb, der svarer til forsikringssummen.....	760.000
Heraf henføres til det ikke-afskrivningsberettigede stuehus et beløb på.....	160.000
Afskrivningsgrundlag efter genopførelsen.....	600.000

Når der — for at forenkle fremstillingen — ses bort fra, at en del af genopførelsessummen kan vedrøre særlige installationer, som kan afskrives hurtigere end bygningerne, kan skatteyderen foretage følgende afskrivninger:

1973-1982:	
36.000 kr. årlig, i alt....	360.000
1982-2002:	
12.000 kr. årlig, i alt....	240.000
Samlet afskrivning 1973-2002....	600.000
	0

Såfremt skatteyderen har en marginalskatteprocent på 50 i alle de nævnte år, giver afskrivningerne følgende skattebesparelser:

1973-1982:	
18.000 kr. årlig, i alt.....	180.000
1982-2002:	
6.000 kr. årlig, i alt.....	120.000
Skattebesparelse ved afskrivninger efter genopførelsen i alt.....	300.000
Hvis ejendommen ikke var brændt, ville skattebesparelsen udgøre....	30.000
Merbeparelse.....	270.000

Eksempel 2.

Dette eksempel knytter sig til eksempel 4 i den henvendelse, som skatte- og afgiftsudvalget har modtaget fra Bygningsbrandforsikrings-Foreningen (se underbilag 1 til bilag 2).

Det drejer sig om et tilfælde, hvor der efter en delskade i 1972 på en *restaurations-ejendom* skulle være betalt 331.750 kr. i særlig indkomstskat, såfremt de nuværende beskatningsregler havde været gældende.

Bygningsbrandforsikrings-Foreningen har ikke givet oplysning om bygningens oprindelige anskaffelsessum; men man kan eksempelvis tænke sig, at bygningen er anskaffet for 500.000 kr., og at der i årene før branden i alt var afskrevet 140.000 kr. Regnes der med en skade på 33 $\frac{1}{3}$ pct., der indbringer en erstatning på 706.500 kr., som medgår til genopførelse, vil afskrivningsgrundlaget blive forøget med 586.500 kr. Med en beskatningsprocent på 50 vil det medføre en skattebesparelse på 293.250 kr., som opnås i løbet af en afskrivningsperiode på 70 år.

Spørgsmål 4:

I tilknytning til besvarelsen af spørgsmål 1, eksempel 1 og 2 (se underbilag til spørgsmål 1) ønskes det oplyst, hvilket kriterium der ligger til grund for den „skønsmæssige“ ansættelse af en ejendoms værdi, såfremt den havde været fredet, da ejendommen blev vurderet ved 13. alm. vurdering.

Ligeledes ønskes oplysning om kriteriet for den „skønsmæssige“ ansættelse vedr. ejendomme erhvervet efter 13. alm. vurdering.

Svar:

Ved skønnet over, hvorledes ejendommen ville være blevet vurderet ved 13. alm. vurdering, såfremt den da havde været fredet, lægges indholdet af fredningsdeklarationen til grund. Der foretages en bedømmelse af frdningsbestemmelsernes betydning for ejendommen, herunder af de ulemper, som fredningen medfører for ejendommens drift og anvendelse, og fredningens værdiforringende virkning søges bedømt ud fra samme synspunkter, som en fornuftig køber ville anlægge.

Spørgsmål 5:

I tilknytning til ministerens skitse til ændringsforslag spørges vedrørende ændringsforslag nr. 3, om ejeren af en brændt bygning — der ikke på grund af *det offentliges* bestemmelser (f. eks. byzonenloven) kan genopføre bygningen på *samme sted* — skal betale

særlig indkomstskat af brand-erstatningssummen.

Svar:

Ifølge skitsen skal det være en betingelse for skattefritagelsen, at de genopførte bygninger eller installationer findes på den samme ejendom som de skaderamte formuegoder. Hvis fritagelsesreglen også skulle gælde ved genopførelse på en anden ejendom, ville der opstå meget betydelige praktiske problemer med opgørelsen af den regulerede anskaffelsessum, såfremt skatteyderen senere sælger denne ejendom. I princippet måtte anskaffelses- og forbedringsudgifter vedrørende den omtalte anden ejendom som hovedregel medregnes i den regulerede anskaffelsessum efter lovens almindelige regler, medens særreglen i det skitserede § 2 B, stk. 4, kun skulle anvendes på de bygninger m. v., der genopføres på denne ejendom, efter skaden på den ejendom, hvor de tidligere fandtes. Beløb, der efter særreglen henføres til den „anden“ ejendom, kan selvfølgelig ikke tillige tages i betragtning, når fortjenesten ved eventuelt salg af den oprindelige ejendom skal gøres op.

Den fastlåsning af afskrivningsgrundlaget, der omhandles i det skitserede æringsforslag nr. 5, måtte også søges tillempt til de omtalte særlige tilfælde. Hvis der i forvejen er afskrivningsberettigede bygninger på den „anden“ ejendom, hvor genopførelsen sker, skal de nye regler ikke berøre de hidtidige afskrivningsmuligheder for disse bygninger. Afskrivningerne på de bygninger, der nu genopføres på denne ejendom, skal derimod låses fast til det afskrivningsgrundlag, der ville have været gældende, såfremt disse bygninger var blevet liggende på den oprindelige ejendom.

I skitsen er der ikke gjort nogen undta-

gelse fra kravet om genopførelse på samme ejendom. Som skitsen er affattet, vil kravet derfor også gælde i tilfælde af den art, der omtales i spørgsmålet.

Efter planlægningslove som for eksempel loven om by- og landzoner, byggeloven og byplanloven kan der forekomme begrænsninger i ejerens muligheder for at genopføre en skaderamt ejendom på det oprindelige sted. Antallet af tilfælde, hvor dette forekommer, er dog ikke stort, og i de fleste af disse tilfælde består begrænsningen alene i, at ejeren ikke kan genopføre en bygning af samme art som den skaderamte, hvorimod han har mulighed for at genopføre bygninger af anden art på det oprindelige sted. Hvor en skatteyder benytter sig af denne mulighed, vil han være omfattet af den skitserede fritagelsesregel, idet denne ikke indeholder betingelser med hensyn til de genopførte bygningers art.

Det skal nævnes, at muligheden for at opnå dispensation fra reglerne i de omtalte planlægningslove begrænser antallet af tilfælde, hvor det forhold, der omtales i spørgsmålet, får praktisk betydning.

Såfremt det anses for nødvendigt at tage et særligt hensyn til sådanne tilfælde, kan det mest hensigtsmæssigt ske ved en bestemmelse om, at ligningsrådet kan gøre undtagelse fra kravet om genopførelse på samme ejendom, såfremt en lov eller en offentlig myndigheds bestemmelse hindrer dette. Det må forudsættes, at ligningsrådet kun dispenserer, såfremt genopførelse sker på en anden ejendom. I forbindelse med dispensationen må ligningsrådet træffe afgørelse med hensyn til de foran omtalte spørgsmål om stillingen ved eventuelt salg af den anden ejendom og om det fremtidige afskrivningsgrundlag.

Underbilag til spørgsmål 1.

Eksempel 1.

Fredningen vedrører en ejendom på 30 ha. Den samlede værdi før fredningen er 675.000 kr., heraf jordværdi 270.000 kr. Ejendommen status quo-fredes i 1973, og fredningserstatningen sættes til 100.000 kr.

I. Forudsat at ejendommen er erhvervet før 1966, og at værdiansættelsen ved 13. almindelige vurdering lægges til grund for beregningen af den regulerede anskaffelsessum, beregnes den skattepligtige særlige indkomst således:

Ejendommen blev ved 13. alm. vurdering ansat til i alt	kr. 400.000
Havde ejendommen været fredet på ansættelsestidspunktet, ville ejendomsværdien have udgjort skønsmæssigt	370.000
Den til fredningserstatningen svarende værdi ved 13. almindelige vurdering	30.000
Hertil lægges:	
Fast tillæg, 30 pct.	9.000
Variierende tillæg, 6 pct. for hvert af årene 1966-1972, i alt 42 pct.	12.600
Reguleret anskaffelsessum	51.600
Beregnet fortjeneste, 100.000 ÷ 51.600 kr.	48.400
Herfra går 5 pct. = 2.420 kr., hvilket kan forhøjes til 20.000 kr., jfr. lovbek. 31. juli 1972 § 7, stk. 6	20.000
Til rest	28.400
Forhøjelse med 30 pct. i henhold til lovbek. § 2, nr. 13	8.520
Skattepligtig særlig indkomst	36.920
afrundet nedad til	36.900
Ved skatteberegningen fradrages i henhold til lovbek. § 9, stk. 1	6.000
Restbeløb	30.900
Særlig indkomstskat, 50 pct. heraf	15.450

II. Forudsat at ejendommen er erhvervet i 1967 til en samlet købesum af 500.000 kr.,

beregnes den skattepligtige særlige indkomst således:

Havde ejendommen været fredet på købstidspunktet, ville købesummen skønsmæssigt have udgjort	460.000
Den til fredningserstatningen svarende værdi på købstidspunktet, 500.000 ÷ 460.000 kr.	40.000
Hertil lægges:	
Fast tillæg, 30 pct.	12.000
Variierende tillæg, 6 pct. for hvert af årene 1968-1972, i alt 30 pct.	12.000
Reguleret anskaffelsessum	64.000
Beregnet fortjeneste, 100.000 ÷ 64.000 kr.	36.000
Herfra går 20.000 kr., jfr. forudsætning I	20.000
Til rest	16.000
Forhøjelse med 30 pct. i henhold til lovbek. § 2, nr. 13	4.800
Skattepligtig særlig indkomst	20.800
Ved skatteberegningen fradrages i henhold til lovbek. § 9, stk. 1	6.000
Restbeløb	14.800
Særlig indkomstskat, 50 pct. heraf	7.400

Eksempel 2.

Fredningen vedrører en ejendom på 8 ha. Den samlede værdi før fredningen er 200.000 kr., heraf jordværdi 60.000 kr. Ejendommen fredes i 1973, og fredningserstatningen sættes til 30.000 kr.

I. Forudsat, at ejendommen er erhvervet før 1966, og at værdiansættelsen ved 13. almindelige vurdering lægges til grund for beregningen af den regulerede anskaffelsessum, beregnes den skattepligtige særlige indkomst således:

Ejendommen blev ved 13. almindelige vurdering ansat til i alt	100.000
Havde ejendommen været fredet på ansættelsestidspunktet, ville ejendomsværdien have udgjort skønsmæssigt	92.000

Den til fredningserstatningen svarende værdi ved 13. almindelige vurdering.....	8.000	beregnes den skattepligtige særlige indkomst således:	
Hertil lægges:		Havde ejendommen været fredet på købstidspunktet, ville købesummen skønsmæssigt have udgjort.....	125.000
Fast tillæg, 30 pct.....	2.400	Den til fredningserstatningen svarende værdi på købstidspunktet	
Variierende tillæg, 6 pct. for hvert af årene 1966-1972, i alt 42 pct...	3.360	135.000 ÷ 125.000 kr.....	10.000
Reguleret anskaffelsessum.....	13.760	Hertil lægges:	
Beregnet fortjeneste, 30.000 ÷ 13.760 kr.....	16.240	Fast tillæg, 30 pct.....	3.000
Herfra går 5 pct. = 812 kr., hvilket kan forhøjes til 20.000 kr., jfr. lovbek. 31. juli 1972 § 7, stk. 6.....	20.000	Variierende tillæg, 6 pct. for hvert af årene 1969-1972, i alt 24 pct...	2.400
Skattepligtig særlig indkomst.....	0	Reguleret anskaffelsessum.....	15.400
		Beregnet fortjeneste, 30.000 ÷ 15.400 kr.....	14.600
		Herfra går 20.000 kr., jfr. forudsætning I.....	20.000
		Skattepligtig særlig indkomst.....	0

II. Forudsat at ejendommen er erhvervet i 1968 til en samlet købesum af 135.000 kr.,

Bilag 2.

BYGNINGSBRANDFORSIKRINGS-FORENINGEN,
den 10. januar 1973.

Vedrørende forslag til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v. (Lovforslag nr. 106)..

Til brug ved udvalgets behandling af ovennævnte forslag skal foreningen tillade sig at fremkomme med nogle oplysninger om virkningerne af den gældende lov om særlig indkomstskat (nr. 276 af 7. juni 1972) for forsikringstagere, der i anledning af skade på fast ejendom indtruffet den 1. januar 1973 eller senere modtager erstatning i medfør af en for ejendommen tegnet bygningsbrandforsikring.

1.

Ifølge lovbekendtgørelse nr. 366 af 31. juli 1972, § 4, stk. 1, sidestilles bl.a. forsikringssummer med salgssummer, og ifølge skatteministerens cirkulære af 19. oktober 1972, punkt 4, sidste afsnit, anses i tilfælde af brandskade på en bygning denne eller den skaderamte del deraf for afstået for den forsikringssum, der opnås.

Denne sidestillelse med salg forekommer ikke rimelig, særlig når henses til, at over 90 pct. af brandskaderne på fast ejendom er partielle, og at erstatningsbeløbene i langt de fleste tilfælde anvendes til at udbedre den skete skade, således at ejendommens handelsværdi efter istandsættelsen ikke er større end før branden. Dette er typisk tilfældet for beboelsesejendomme til udlejning, hvor handelsværdien er direkte afhængig af lejeindtægten, og en forhøjelse af denne vil ikke kunne finde sted, idet der ved reparati-onen ikke sker nogen forøgelse af brugsværdien.

Selv om en genopbygning måtte medføre en forøgelse af ejendommens handelsværdi, vil forøgelsen ikke kunne konstateres som forskellen mellem erstatningen og den regulerede anskaffelsessum (eller en andel deraf).

Teknisk set kan en forsikringsydelse, der skal dække reparation efter skade, ikke i alle tilfælde sidestilles med salgssum. Det er erfaringsmæssigt relativt dyrere at foretage reparation af en ejendom end at nyopføre den. Der vil som regel ikke kunne opnås bindende tilbud, men arbejdet må udføres efter regning. Der skal anvendes ekstraudgifter til nedbrydning, afstivning og afdækning. Pladsforholdene på arbejdsstedet er oftest relativt dårlige og nedsætter graden af rationel arbejdsindsats, og som følge deraf bliver arbejdsperioden længere end ved tilsvarende nybygningsarbejde.

I mange tilfælde vil endvidere genopførelsesudgifterne ligge på et højere niveau end handelsværdien. Dette gælder typisk landbrugets ejendomme og mange håndværks- og industribygninger.

Det må forekomme urimeligt, at en forsikringstager, der i anledning af en brandskade skal svare særlig indkomstskat, ikke kan få det erlagte skattebeløb tilbage, selv om det ved et senere salg af den skaderamte ejendom viser sig, at den ved brandskaden postulerede fortjeneste alligevel ikke er indvundet.

2.

Til orientering for udvalget om, hvorledes loven vil virke ved partielle skader, er udarbejdet nogle eksempler på grundlag af skader, der dels er indtruffet inden 1. januar

1973, dels efter denne dato, (jfr. underbilag 1 til bilag 2). I underbilag 2 findes en skematisk beregningsopstilling med henvisninger til de relevante lovbestemmelser.

Ved de foretagne beregninger er i alle eksempler anvendt 13. almindelige vurdering pr. 1. 8. 1965 (efter telefonisk oplysning fra skattemyndighederne), og det er forudsat, at ejeren har haft besiddelsestid fra 1966 eller tidligere, samt at der ikke har været tale om mellemliggende forbedringsudgifter. Da der alene skal tages hensyn til den del af ejendomsværdien, som vedrører bygningen, er anvendt forskelsværdien, selv om denne næppe i alle tilfælde giver et korrekt udtryk for bygningernes andel af ejendomsværdien.

For at få en målestok for størrelsen af den partielle skade er præmieberegningsgrundlaget sat i forhold til erstatningsbeløbet. Præmieberegningsgrundlaget bygger på en skematisk vurdering af ejendommen tillagt visse procenter, alt efter hvor gammel vurderingen er. Det siger sig selv, at en vurdering, der er foretaget som basis for præmieberegningen, må tages med forbehold, og det understreges, at denne vurdering ikke anvendes ved fastsættelse af erstatning i skadestilfælde.

I såvel præmieberegningsgrundlaget som i erstatningen er fradraget værdi af respektiv erstatning for medforsikrede maskiner m. v., og i erstatningen er endvidere fradraget eventuelle oprydningsomkostninger.

Endelig er i alle eksempler regnet med, at fradraget i henhold til lovens § 7 A, stk. 6, udgør kr. 20.000.

3.

Foreningen er opmærksom på, at der i henhold til det tidligere omtalte cirkulære af

19. oktober 1972, punkt 18, er mulighed for i skadestilfælde at opnå afdragsfri henstand med betaling af den særlige indkomstskat, indtil den genopførte eller genanskaffede ejendom afhændes.

Denne henstandsordning synes imidlertid ikke at give de skadelidte nogen lempelse af væsentlig betydning.

For det første er det en betingelse for at opnå den, at den skaderamte ejendom har været anvendt i driften af en erhvervsvirksomhed, hvorfor f.eks. ejeren af en udlejningsejendom ikke kan påregne henstand.

For det andet vil den af lånet følgende rentebyrde ofte være af en sådan størrelsesorden, at den i væsentlig grad forrykker ejendommens driftsresultat.

For det tredje vil skattebeløbet, der skal erlægges, når den skaderamte ejendom afhændes, let være af en sådan størrelsesorden, at ejeren ikke kan finde købere, eller i hvert fald ikke får noget beløb selv.

Det vil således ikke være usandsynligt, at realkreditinstitutionernes pantesikkerhed i hvert fald i ejendomme, i hvilke der er ydet lån i henhold til den tidligere lovgivning, kan komme i risiko.

Konklusion: Det er foreningens opfattelse, at de gældende regler, hvorefter brandskadeerstatning på fast ejendom sidestilles med salgssum, bør ændres i overensstemmelse med det fremsatte lovforslag om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v., eller at man i hvert fald som et minimum genindfører de regler, som var gældende ved lov nr. 221 af 4. juni 1965 (§ 7 B).

Med venlig hilsen
P. F. V.
Alf Torp-Pedersen
formand.

Underbilag 1 til bilag 2.

Eksempler på beregning af særlig indkomstskat af forsikringssummer udbetalt ved brandskade på bygninger.

<i>Eks. 1</i>	<i>Udlejningsejendom København, matr. nr. 233 Amagerbro. Skade 1972.</i>	
Præmieberegningsgrundlag	2.639.000 kr.	
Erstatningsbeløb	495.000 -	
Erstatningsbeløb i procent af præmieberegningsgrundlag	18,8 pct.	
Ejendomsværdi	1.350.000 kr.	
Grundværdi	657.000 -	
Forskelsværdi	693.000 -	
18,8 pct. heraf	130.000 -	
	<i>Opgørelse af særlig indkomstskat.</i>	
Erstatning	495.000 kr.	
Anskaffelsessum	130.000 kr.	
+ 30 pct. + 7 × 6 pct.	93.600 -	
	<hr/>	223.600 -
÷ fast fradrag		271.400 kr.
		<hr/>
		20.000 -
		<hr/>
+ tillæg 30 pct.		251.400 kr.
		<hr/>
		75.400 -
Opgjort fortjeneste § 7 A		326.800 kr.
÷ bundfradrag		<hr/>
		6.000 -
		<hr/>
		320.800 kr.
Særlig indkomstskat 50 pct.		<hr/>
		160.400 kr.

<i>Eks. 2</i>	<i>Udlejningsejendom matr. nr. 10, Klædebo. Skade 1972.</i>	
Præmieberegningsgrundlag	1.974.000 kr.	
Erstatningsbeløb	638.000 -	
Erstatningsbeløb i procent af præmieberegningsgrundlag	32,3 pct.	
Ejendomsværdi	1.000.400 kr.	
Grundværdi	565.500 -	
Forskelsværdi	434.900 -	
32,3 pct. heraf	140.500 -	
	<i>Opgørelse af særlig indkomstskat.</i>	
Erstatning	638.000 kr.	
Anskaffelsessum	140.500 kr.	
+ 30 pct. + 7 × 6 pct.	101.100 -	
	<hr/>	241.600 -
		<hr/>
		396.400 kr.

÷ fast fradrag	20.000 kr.
	<hr/>
	376.400 kr.
+ tillæg 30 pct.	112.900 -
Opgjort fortjeneste § 7 A	489.300 kr.
÷ bundfradrag	6.000 -
	<hr/>
	483.300 kr.
Særlig indkomstskat 50 pct.	241.650 kr.

*Eks. 3 Fredet udlejningsejendom København, matr. nr. 38 a Christianshavn.
Skade 1972.*

Præmieberegningsgrundlag	385.000 kr.
Erstatningsbeløb	385.000 -
Erstatningsbeløb i procent af præmieberegningsgrundlag	100 pct.
Ejendomsværdi	60.000 kr.
Grundværdi	33.000 -
	<hr/>
	27.000 kr.
Forskelsværdi	
Totalskade; beregnet anskaffelsessum = forskelsværdi.	

Opgørelse af særlig indkomstskat.

Erstatning		385.000 kr.
Anskaffelsessum	27.000 kr.	
+ 30 pct. + 7 × 6 pct.	19.400 -	
	<hr/>	46.400 -
		<hr/>
		338.600 kr.
÷ fast fradrag		20.000 -
		<hr/>
		318.600 kr.
+ tillæg 30 pct.		95.600 -
		<hr/>
		414.200 kr.
Opgjort fortjeneste § 7 A		6.000 -
÷ bundfradrag		
		<hr/>
		408.200 kr.
Særlig indkomstskat 50 pct.		204.100 kr.

*Eks. 4 Restauration i Nordsjælland, matr. nr. 1 dy Dronningmølle.
Skade 1972.*

Præmieberegningsgrundlag	2.060.000 kr.
Erstatningsbeløb	706.500 -
Erstatningsbeløb i procent af præmieberegningsgrundlag	34,3 pct.
Ejendomsværdi	500.000 kr.
Grundværdi	209.400 -
	<hr/>
	290.600 kr.
Forskelsværdi	99.700 kr.
34,3 pct. heraf	

Opgørelse af særlig indkomstskat.

Erstatning		706.500 kr.
Anskaffelsessum	99.700 kr.	
+ 30 pct. + 7 × 6 pct.	71.800 -	
	<hr/>	171.500 -
		<hr/>
		535.000 kr.
÷ fast fradrag		20.000 -
		<hr/>
		515.000 kr.

+ tillæg 30 pct.	154.500 kr.
Opgjort fortjeneste § 7 A	669.500 kr.
÷ bundfradrag	6.000 -
	<hr/>
	663.500 kr.
Særlig indkomstskat 50 pct.	331.750 kr.

*Eks. 5 Landbrugsejendom i Midtjylland, matr. nr. 6 a, Sjørring.
Skade 2. januar 1973.*

Præmieberegningsgrundlag	540.500 kr.
Erstatningsbeløb, anslået	195.000 -
Erstatningsbeløb i procent af præmieberegningsgrundlag	36,1 pct.
Ejendomsværdi	200.000 kr.
Grundværdi	86.500 -
Forskelsværdi	113.500 kr.
36,1 pct. heraf	41.000 kr.

Opgørelse af særlig indkomstskat.

Erstatning		195.000 kr.
Anskaffelsessum	41.000 kr.	
+ 30 pct. + 7 × 6 pct.	29.500 -	
	<hr/>	70.500 -

÷ fast fradrag	124.500 kr.
	<hr/>
	20.000 -

+ tillæg 30 pct.	104.500 kr.
	<hr/>
	31.400 -

Opgjort fortjeneste § 7 A	135.900 kr.
÷ bundfradrag	6.000 -
	<hr/>

	129.900 kr.
Særlig indkomstskat 50 pct.	64.950 kr.

*Eks. 6 Snedkerværksted og beboelse på Sydfyn, matr. nr. 5771 Stenstrup.
Skade 3. januar 1973.*

Præmieberegningsgrundlag	178.000 kr.
Erstatningsbeløb	139.000 -
Erstatningsbeløb i procent af præmieberegningsgrundlag	78,1 pct.
Ejendomsværdi	25.000 kr.
Grundværdi	2.500 -
Forskelsværdi	22.500 kr.
78,1 pct. heraf	17.600 kr.

Opgørelse af særlig indkomstskat.

Erstatning		139.000 kr.
Anskaffelsessum	17.600 kr.	
+ 30 pct. + 7 × 6 pct.	12.700 -	
	<hr/>	30.300 -

÷ fast fradrag	108.700 kr.
	<hr/>
	20.000 -

+ tillæg 30 pct.	88.700 kr.
	<hr/>
	26.600 -

Opgjort fortjeneste § 7 A	115.300 kr.
-------------------------------------	-------------

÷ bundfradrag	6.000 kr.
	<hr/>
	109.300 kr.
Særlig indkomstskat 50 pct.	54.650 kr.

Underbilag 2 til bilag 2.

Skematisk opstilling vedr. beregning af særlig indkomstskat af udbetalt erstatningssum ved en total-brand, ifølge lov nr. 276 af 7. juni 1972.

Salgssum (<i>Totalerstatning</i>).....			A
÷ Anskaffelsessum (for ejendomme anskaffet før 1. januar 1966 enten anskaffelsessum eller ejendomsværdi ved 13. almindelige vurdering anvendes med det største beløb).....	B		
Fast tillæg 30 pct. af B.....	C		
Variabelt tillæg 6 pct. p. a. fra anskaffelsesåret til året før afhændelsen (skaden) af B.....	D		E
„Fortjeneste“.....			F
Fradrag 5 pct. af anskaffelsessum B, min. 5.000 kr. maks. 20.000 kr.			G
			H
Tillæg 30 pct. af H.....			I
			J
Fast fradrag, der dækker den samlede særlige indkomst (også f. eks. aktiesalg) 6.000 kr. p. a.....			K
			L
Beløb, hvoraf særlig indkomst beregnes med 50 pct.			

Lovbestemmelserne findes i lov om særlig indkomstskat m. v. (lovbekendtgørelse nr. 366 af 31. juli 1972).

A. § 7 A, stk. 1.

B. § 7 A, stk. 2, 3. pkt., jfr. § 7 A, stk. 4, litra b, 1. pkt.

C. § 7 A, stk. 2, 4. pkt.

D. § 7 A, stk. 2, 4. pkt.

G. § 7 A, stk. 6.

I. § 2, stk. 1, nr. 13.

K. § 9.

Udgifter til anskaffelser og forbedringer behandles som anskaffelsessum tilgået i anskaffelses/forbedringsåret.

Bilag 3.

Finansministerens bemærkninger til bilag 2.

Eksemplerne i underbilag 1 til bilag 2 vedrører alle - på nær eks. 3 - delskader.

Forsikringsselskabernes vurdering af brandskadernes omfang foretages normalt af skadeseksperter, der er særligt kyndige på dette felt, og selskaberne har formentlig en naturlig økonomisk interesse i at nå det rigtigst mulige vurderingsresultat.

Skattemyndighederne må derfor uden videre kunne lægge et forsikringsselskabs vurdering af en brandskades omfang og af tabet ved den indtrufne skade til grund ved opgørelsen af den skattepligtige særlige indkomst, der skal foretages som følge af, at en erstatningssum kommer til udbetaling. De i eksemplerne anførte beregninger er gennemgået og er efter finansministeriets opfattelse korrekte.

Med hensyn til de anførte eksempler gælder det, at det ikke på det foreliggende grundlag og uden en særlig vurdering foretages efter, at delskaderne på de i de to første og 3 sidste eksempler anførte ejendomme er

udbedret og den i det tredje eksempel anførte ejendom er genopført, vil være muligt at udtale sig om, hvor meget ejendommenes værdi måtte være blevet forøget i forhold til værdierne, før brandskaderne indtraf.

I de fleste tilfælde må det dog antages, at en udbedring af skaderne på en skadelidt ejendom vil resultere i en væsentlig værditilvækst i forhold til ejendommenes omsætningsværdi, før skaden indtraf. Ved bedømmelse af denne værditilvækst må der også tages hensyn til den forøgelse af afskrivningsgrundlaget, som tilføres en afskrivningsberettiget bygning ved udbedring eller genopførelse efter en indtruffen brandskade.

Det må også erindres, at ejeren af den skadelidte bygning får et gunstigt udgangspunkt for opgørelsen af fortjenesten ved et senere salg, idet han får anskaffelsessummen forhøjet og procenttillæg beregnet også af de forbedringsudgifter, der er finansieret ved erstatningsudbetalingen.

Bilag 4.

GRUNDEJERNES LANDSFORBUND,
den 15. januar 1973.

Grundejernens Landsforbund tillader sig herved at fremsætte nogle bemærkninger vedrørende ovennævnte lovforslag.

Landsforbundet protesterede i sin tid imod forslaget om særlig indkomstskat af brand- og ekspropriationserstatninger, uden at vi herfra gik nærmere ind på detaljerne. Vi fandt forslaget om at beskatte erstatningerne så åbenlyst urimeligt, at vi ikke regnede med, at folketinget ville vedtage det.

Efter at det har vist sig, at forslaget alligevel blev vedtaget, har vi forsøgt at analysere virkningerne af det vedtagne forslag nærmere. En undersøgelse af beskatningens virkning i forskellige erstatningssituationer viser, at der er betydelig forskel på virkningen fra totalskade til en delskade.

A) Brandskadeerstatninger.

Vedrørende *totalskader* kan man muligvis finde en vis begrundelse for beregning af særlig indkomstskat deri, at der i visse tilfælde tilføres ejendommen en højere værdi, f.eks. fordi lejeindtægten af en udlejningsejendom forøges. Noget tilsvarende gælder derimod næppe andre ejendoms kategorier. Landsforbundet må dog mene, at denne højere værdi først bør beskattes, når størrelsen kan fastslås gennem et salg, hvorved værdistigningen realiseres.

Det forekommer mindre rimeligt, at man opstiller en fiktion om en gevinst og udregner skatten derefter, uden at man har rimelig sikkerhed for, at gevinsten overhovedet kan realiseres med hensyn til udlejningsejendomme.

Med hensyn til *delskader* er forholdet som regel helt anderledes. Den gældende lejeregulering bevirker, at der ved delskader kun i

undtagelsestilfælde bliver tale om forhøjet lejeindkomst. Når lejeindkomsten ikke for højes, må man gå ud fra, at salgsværdien stort set er uændret, idet en køber vil bedømme ejendommen efter dens afkastningsmuligheder, ikke efter om enkelte bygnings-elementer er fornyede. Ofte er det tagetager og trapper, der må fornyes efter en brand, og det kan, som lejeleven er udformet, ikke føre til lejestigning.

Med hensyn til brandskader er vi bekendt med, at udvalget har modtaget beregninger af beskatningen af såvel totalskader som delskader, udarbejdet af Samarbejdende Brandforsikringer.

Der vil kunne anføres talrige andre eksempler, men fælles for dem alle er det, at delskader efter de foreliggende beregninger beskattes med meget store beløb, også uden at ejendommens handelsværdi forøges. Der foreligger et eksempel på en tagbrand i Århusgade på Østerbro, hvor særlig indkomstskat ville have udgjort ca. 2½ mill. kroner, uden at lejeindtægten kunne forhøjes. En sådan beskatning virker som en beslaglæggelse af private ejendomme og kan medføre, at de pågældende ejere må opgive ejendommen. En hæftelse på en sådan ejendom på 2½ mill. kroner kan desuden have alvorlige konsekvenser for hele realkreditsystemet. En lovregel af denne art rummer samtidig den i dag desværre ikke helt fjerne risiko, at fanatikere gennem ildspåsættelser bevidst søger at undergrave den private ejendomsret.

B) Ekspropriationserstatninger.

Med hensyn til erstatning for arealafståelser har vi forstået, at folketinget er tilbøje-

lig til at drage sammenligning mellem frivilligt salg og afståelse ved ekspropriation. Denne sammenligning forekommer mindre rimelig, da sigtet med at udrede en erstatning ved fuldstændig afståelse af en ejendom må være, at den ekspropriationsramte skal have mulighed for at købe en tilsvarende ejendom. På grund af reglerne om erlæggelse af særlig indkomstskat af ekspropriationserstatninger forringes den ekspropriationsramtes muligheder for at erhverve en tilsvarende ejendom. Landsforbundet ville derfor finde det rimeligt, om man indførte en lovregel om, at generhvervelse inden for et nærmere angivet tidsrum bevirker, at beregningen af særlig indkomstskat bortfalder. Det forekommer urimeligt, at en ejer, der tvinges til at skifte bolig eller erhvervssted, skal betale en særlig indkomstskat, der forringer hans muligheder for at erhverve en tilsvarende ejendom. Det erkendes, at tilsvarende argumenter kan anføres imod beskatning ved frivilligt salg, men også ved frivilligt salg burde der være adgang til genskaffelse uden beskatning. I modsat fald vil skatten hæmme den naturlige omsætning af fast ejendom.

Med hensyn til *ulempeerstatninger* ved ekspropriation forekommer en beskatning

endnu mere uheldig. Ulempeerstatningerne er alene udtryk for, at en ejendom forringes f.eks. på grund af, at trafikken nu kommer meget nærmere på en ejendom end tidligere. At beskatte en erstatning for en sådan værdinedgang fører til overvejelser af, om grundlovens bestemmelse om ydelse af fuld erstatning overholdes. Der foreligger f.eks. adskillige tilfælde, hvor man eksproprierer mindre dele af en fast ejendom af hensyn til anbringelse af fodgængerbroer eller andre trafik anlæg. I disse tilfælde er arealerstatningen beskeden, men erstatningen for ulemper som følge af, at fodgængertrafikken får uhindret indblik i ejerens privatliv, bør være ret betydelig. Såfremt sådanne erstatninger beskattes, burde erstatningen udmåles så meget højere, så ejeren virkelig får godtgørelse for de ulemper, der påføres ham. Hvis det offentlige inddrager en del af ulempeerstatningen som særlig indkomstskat, vil det være at føje spot til skade og helt ude af trit med den teoretiske begrundelse for en skat på værditilvækst. I disse tilfælde er der ikke tale om værdiforøgelse; tværtimod er det en forringelse af ejendommen, der erstattes. Borgerne vil ikke kunne forstå en regel om, at en del af erstatningen skal betales som særlig indkomstskat.

Med venlig hilsen

GRUNDEJERNES LANDSFORBUND

E. Udsen,
formand.

Aage Thomsen,
direktør.

Folketingets skatte- og afgiftsudvalg.

Bilag 5.

Finansministerens bemærkninger til bilag 4.

Grundejernes Landsforbund er opmærksom på, at der kan blive tilført en ejendom en højere værdi, når den efter en *skade* bliver genopført for den udbetalte forsikringssum. Landsforbundet anfører imidlertid, at dette ikke altid er tilfældet, og det er derfor landsforbundets opfattelse, at en beskatning først bør finde sted, når det ved et eventuelt senere salg af ejendommen kan fastslås, hvor stor en værdistigning der har været tale om.

Efter udvalgets anmodning har finansministeriet udarbejdet en skitse til et ændringsforslag, der — såfremt det gennemføres — vil imødekomme Grundejernes Landsforebunds ønsker vedrørende *skade*-tilfældene. Idet man i det hele tillader sig at henvise til skitsen, skal man særlig gøre opmærksom på, at skaden og den påfølgende genopførelse ifølge skitsen ikke medfører, at skatteyderen får en ekstra fordel, når fortjenesten ved et senere salg af ejendommen skal gøres op. Skatteyderen bliver også i den henseende stillet, som om skaden ikke var sket, jfr. den skitserede § 2 B, stk. 4, i lov om særlig indkomstskat.

Grundejernes Landsforbund finder det ikke rimeligt, at den særlige indkomstskat af fortjeneste ved *ekspropriation* af fast ejendom kan forringe skatteyderens muligheder

for at erhverve en anden ejendom. Noget tilsvarende kan efter landsforbundets opfattelse anføres med hensyn til beskatningen ved frivilligt salg. Landsforbundet mener derfor, at der både ved ekspropriation og ved frivilligt salg burde være adgang til genanskaffelse uden beskatning.

Finansministeriet kan ikke tilslutte sig denne tanke; men det kan tiltrædes, at beskatningsreglerne bør være de samme ved ekspropriation og ved frivillig ejendomsafståelse. Den adgang til at opnå henstand med skattebetalingen, som blev indført ved lovændringen i juni 1972, gælder da også ved begge disse former for ejendomsafståelse. Henstandsreglen i lovens § 7 B går ud på, at skatteyderen kan få henstand, når omstændighederne, herunder navnlig hensynet til videreførelsen af en erhvervsvirksomhed, taler derfor. Det er en betingelse, at skatteyderen foretager genanskaffelse for et beløb, som svarer til vederlaget for den afståede ejendom, og at både den afståede og den genanskaffede ejendom indgår i driften af en erhvervsvirksomhed.

Med hensyn til landsforbundets bemærkninger om ulempeerstatning ved ekspropriation henvises til underbilaget til bilag 5 om særlig indkomstbeskatning af ulempeerstatning ved ekspropriation.

Underbilag til bilag 5.

Notat om særlig indkomstbeskatning af ulempeerstatning ved ekspropriation.

Det spørgsmål er rejst, om den del af en ekspropriationserstatning, der er erstatning for ulemper, bør søges undtaget fra beskatningen af fortjeneste på fast ejendom efter § 2, nr. 13, i lov om særlig indkomstskat m. v.

En sondring mellem forskellige bestanddele af et vederlag for ejendomsafståelse (herunder ekspropriationserstatning) har hidtil som hovedregel været uden betydning for beskatningen. Tanken om en særregel for ulempeerstatninger rejser derfor en række problemer af både principiel og praktisk art.

1.

Når en fast ejendom afstås til en ny ejer, medfører afståelsen og den nye ejers brug af ejendommen ofte, at der påføres den hidtidige ejer ulemper, som giver ham et økonomisk tab, for hvilket han opnår en erstatning eller et vederlag i forbindelse med ejendomsafståelsen. Dette forekommer ikke blot ved ekspropriation, men også ved frivillige ejendomsafståelser både til det offentlige og til private.

Selv om en frivillig ejendomsafståelse ubestrideligt påfører den hidtidige ejer ulemper af den omtalte art, er det dog ikke sædvanligt, at parterne deler salgssummen op i et beløb, der betegnes som vederlag for ulemperne, og et beløb, der udgør resten af vederlaget. Hvis ulempevederlaget skulle have en særlig gunstig skattemæssig stilling, ville sælgeren ganske vist få en interesse i, at en sådan opdeling blev foretaget i skødet; men det ville samtidig give ham en fristelse til at komme med urigtige oplysninger om ulempevederlagets størrelse. Skattemyndighederne ville normalt ikke have

grundlag for at føre den nødvendige kontrol med opdelingsens rigtighed eller troværdighed, og ordningen ville derfor skabe meget store omgængelsesmuligheder.

Som følge af det anførte må det anses for praktisk udelukket at gennemføre en fritagelsesregel for ulempevederlag ved frivillig ejendomsafståelse. Hvis der alligevel blev indført en fritagelsesregel for ulempeerstatning ved ekspropriation, ville det derfor føre til en *forskelsbehandling af frivillig afståelse og ekspropriation*, som det antagelig ville være vanskeligt at begrunde.

Forskelsbehandlingen ville gøre det vanskeliggere at få en mindelig ordning i stand i tilfælde, hvor det offentlige ønsker at erhverve fast ejendom til et formål, der giver ret til ekspropriation. Ejerne ville nemlig have en skattemæssig interesse i at modsætte sig en ordning i mindelighed, således at ejendomsafståelsen blev gennemført ved ekspropriation.

2.

De ulemper, som fører til et økonomisk tab, der medregnes ved udmålingen af ekspropriationserstatningen, kan være af meget forskellig art. Nogle typiske tilfælde omtales i den følgende oversigt, der dog ikke er udtømmende.

a) Under begrebet ulempeerstatning hører ofte en erstatning for et midlertidigt *driftstab*, som f. eks. hidrører fra arbejdet med det offentlige anlæg, hvortil der eksproprieres. Eksproprieres f. eks. en del af en landbrugs-ejendom til en motorvej, kan ejeren således få et driftstab erstattet, hvis der under arbejdet med at bygge motorvejen sker skade på afgrøder på tilstødende arealer, der ikke er eksproprieret.

Erstatning for driftstab af denne art skal efter de gældende regler medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige *almindelige indkomst*. Det hænger sammen med, at den bortfaldne indkomst, der her gives erstatning for, også ville være almindelig indkomst, såfremt skatteyderen ikke havde mistet den i forbindelse med ekspropriationen. Den omtalte sammenhæng taler afgørende for at bibeholde den almindelige indkomstbeskatning i disse tilfælde.

b) Ulemper, for hvilke der ydes erstatning ved ekspropriation, har ofte den karakter, at de fører til *et fald i værdien af selve den ejendom*, hvorfra der er eksproprieret. En landbrugsejendom kan f. eks. falde i værdi, fordi en motorvej, hvortil der eksproprieres jord fra ejendommen, vil gennemskære denne, så det bliver vanskeligere at drive markerne på den anden side af motorvejen. Nedgangen i ejendommens værdi skyldes for det første, at der afstås jord; men hertil kommer et værditab som følge af ulemper ved driften af de omtalte marker.

I tilfælde af denne art er det vanskeligt at se, med hvilken begrundelse man skulle give en vis del af erstatningen (ulempeerstatningen) en særlig fordelagtig stilling ved den særlige indkomstbeskatning. Som allerede nævnt er både ulempeerstatningen og erstatningen for selve den afståede jord nemlig her en erstatning for et fald i ejendommens værdi.

Det må antages, at en meget væsentlig del af de ulempeerstatninger, der ydes ved ekspropriation, har den her omtalte karakter. Erstatninger for fredning o. lign. synes stort set udelukkende at have karakter af ulempeerstatninger af den her omtalte art.

c) Hvor en del af en ejendom eksproprieres til f. eks. en vejudvidelse, forekommer det, at ejeren som følge af det nye vejanlæg er nødsaget til at *bekoste nye indretninger på den del af ejendommen, som han beholder*. Det kan f. eks. dreje sig om bygning af en ny trappe eller ændring af installationer i ejendommen. Ved fastsættelsen af ekspropriationserstatningen medtages ofte en ulempeerstatning til dækning af ejerens udgifter til sådanne foranstaltninger. I praksis udbetales en ulempeerstatning af denne art ofte efter regning, når det pågældende arbejde er udført.

Principielt adskiller de her omtalte tilfælde sig ikke fra tilfældene ovenfor under b. I begge grupper af tilfælde er det et fald i ejendommens værdi, der erstattes ved ulempeerstatningen; den eneste forskel er, at det i tilfældene under c drejer sig om et værdifald, der ville indtræde, såfremt den nye trappe eller installation ikke blev indrettet.

Det skal bemærkes, at det ikke mindst i tilfælde af den her omtalte art er sandsynligt, at beskatningen ofte enten slet ikke bliver aktuel eller dog kun bliver af en forholdsvis begrænset størrelse. Det skyldes de faste og varierende tillæg til anskaffelsessummen og det fradrag i fortjenesten, som foretages efter § 7 A, stk. 2-6, i lov om særlig indkomstskat.

Endvidere skal det bemærkes, at praktiske afgrænsningsproblemer taler stærkt imod at søge de under c omtalte ulempeerstatninger udskilt til særlig fordelagtig behandling i skattemæssig henseende. I afsnit 3 nedenfor redegøres der nærmere for disse problemer.

3.

Udførlige regler om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom findes i lov nr. 186 af 4. juni 1964, som dog kun gælder ved ekspropriation for staten og for koncessionerede selskaber.

Om ekspropriationskendelsens indhold bestemmer § 17, stk. 4, bl. a.:

„*Stk. 4. — — — I kendelsen angives det afståedes værdi i handel og vandel eller ved pålæggelse af rådighedsindskrænkninger den forringelse, der herved sker i denne værdi. Såfremt der påføres ejeren eller andre berettigede andet økonomisk tab, angives erstatningen herfor som en særlig post, så vidt muligt med oplysning om, hvorledes den er beregnet.*“

Ifølge forarbejderne tager den nævnte bestemmelse sigte på *delekspropriationer*, men altså ikke på ekspropriation af hele ejendommen. I en note i Karnows Lovsamling anføres bl. a., at det er væsentligt, „at kendelsen opdeler erstatningen i større poster, som naturligt lader sig adskille“. Karnows kommentar peger endvidere på, at „*specifikation med nøjagtige beløbsangivelser* for de enkelte erstatningsbegrundende momenter kan være forbundet med betydelige vanskelig-

heder, idet erstatningens enkelte dele hyppigt er udtryk for en række til dels på tværs af hinanden gående og nøje sammenhørende synspunkter.“

Tanken om en særlig fordelagtig beskatningsregel for ulempeerstatning må i høj grad ses i lyset af de omtalte vanskeligheder med at udspecificere ekspropriationserstatningens enkelte bestanddele. I denne forbindelse må det erindres, at den gældende lovregel og dens hidtidige anvendelse i praksis har helt andre formål end det beskatningsmæssige. Skal en særregel på skatteområdet have udsigt til at virke på en måde, der ikke med rette kan kritiseres som vilkårlig, må man antagelig regne med, at det let kan stille endnu større krav både til udpenslingen og til rigtigheden af den omtalte specifikation. Problemerne bliver særlig store, når det erindres, at der foran i afsnit 2, punkt a og b, er peget på, at det i hvert fald ikke vil være velbegrunderet at tage alle arter af ulempeerstatning med i en eventuel skattemæssig særregel. I afsnit 2, punkt a, er det således omtalt, at afgørende hensyn taler for at bibeholde de gældende beskatningsregler vedrørende ulempeerstatning for *driftstab*. I afsnit 2, punkt b, er det anført, at det er vanskeligt at se, med hvilken begrundelse man skulle indføre en særlig gun-

stig beskatningsregel for den store gruppe af ulempeerstatninger (herunder fredningserstatninger), der erstatter *et fald i selve ejendommens værdi*.

Tænker man sig herefter, at den gunstige beskatningsregel kun skulle gælde for visse arter af ulempeerstatning, måtte man naturligvis i loven forsøge at definere de arter, der skulle omfattes af reglen.

Man kan f. eks. tænke sig, at det i en sådan lovregel skulle forsøges at begrænse skattefordelen til ulempeerstatninger af den art, der er omtalt i afsnit 2, punkt c. Det synes imidlertid klart, at det ikke er muligt at afgrænse tilfælde af denne art skarpt over for andre tilfælde, herunder navnlig de mange tilfælde i afsnit 2, punkt b. I praksis vil der være en glidende overgang mellem de „rene“ gruppe b-tilfælde og de „rene“ gruppe c-tilfælde. Man må derfor forudse, at afgrænsningen i mange tilfælde måtte bero på et vanskeligt og usikkert skøn, som ofte ville føre til resultater, der med rette kunne kritiseres som vilkårlige.

Sammenfattende taler de anførte principielle og praktiske indvendinger så stærkt imod tanken om en særregel for ulempeerstatninger, at det ikke kan anses for anbefalelsesværdigt at søge noget sådant gennemført.

Bilag 6.

ASSURANDØR-SOCIETETET,
den 14. december 1972.

Vedrørende lovforslag (nr. 106) til lov om ændring af lov om særlig indkomstskat m. v.

Ifølge § 1, nr. 2 i ovennævnte lovforslag indsættes i lov om særlig indkomstskat m. v. en ny § 2 B, hvorefter bl.a. fortjenester ved modtagelse af forsikringssummer i anledning af skade på fast ejendom ikke skal medregnes ved opgørelsen af særlig indkomstskat. Ifølge lovforslagets § 2 skal denne ændring have virkning fra og med den 1. januar 1973.

Assurandør-Societetet ønsker hermed at

give sin fulde støtte til dette forslag, hvis gennemførelse vil betyde en uændret opretholdelse af den indtil nævnte tidspunkt gældende retstilstand.

Man tillader sig herved at erindre om, at Assurandør-Societetet i henvendelse af 3. 5. 1972 til folketingets daværende skatteudvalg påpegede det urimelige i den ophævelse af § 2 B i loven om særlig indkomstskat m. v., der var foreslået i det den 8. 3. 1972 fremsatte lovforslag (nr. 175), der senere blev vedtaget som lov nr. 276 af 7. 6. 1972.

Med venlig hilsen
P. K. V.
Dreyer.

/ M. Bojesen-Koefoed.

Til folketingets skatte- og afgiftsudvalg.

Bilag 7.

Den 12. marts 1973.

Notat fra finansministeren om oplysninger om rettigheder og pligter i forbindelse med ekspropriationsforretninger.

I forbindelse med en påtænkt udtalelse i udvalgsbetænkningen er der rejst spørgsmål om en ordning, hvorefter ekspropriationsmyndighederne som et led i ekspropriationsforretningen skulle give den pågældende ejer en skrivelse, hvori der gives oplysning om ejerens rettigheder og forpligtelser i forbindelse med ekspropriationen. Når ejeren i forbindelse med en stedfunden ekspropriation anmoder derom, skulle han endvidere have adgang til hos skattemyndighederne at få en forpligtende vejledning om de skattemæssige konsekvenser af ekspropriationen. Vejledningen skulle dog kun være forpligtende for myndighederne, såfremt de oplysninger, som skatteyderen har givet, er korrekte.

1. Til det anførte skal finansministeriet bemærke, at tanken om den omtalte almindelige oplysning om ejerens rettigheder og pligter i forbindelse med ekspropriationen omfatter en række andre forhold end de skattespørgsmål, der er til behandling i forbindelse med det foreliggende lovforslag. Spørgsmålet om en sådan ordning og om de ændringer af ekspropriationslovgivningen, som eventuelt ville være nødvendige, rækker derfor langt ud over finansministeriets område.

2. Der er ikke hjemmel i den gældende skattelovgivning til at indføre en ordning, som giver skatteyderen en ret til at få en forpligtende vejledning — altså en *bindende* forhåndsbesked — om ekspropriationens skattemæssige følger.

Bindende forhåndsbesked blev for nogle år siden indført på et begrænset område,

nemlig inden for dødsbopeskatningen. Det skete ved en både omfattende og arbejdsmæssigt tidkrævende ændring af landsskatteretsloven. Det ville også kræve et stort forberedende arbejde, såfremt en lignende ordning skulle gennemføres på ekspropriationsområdet. Blandt de problemer, der måtte behandles, skal nævnes:

a) Forhåndsbeskeden burde vel være bindende ikke blot for skattemyndighederne, men også for den skattepligtige. Der måtte tages nærmere stilling til, under hvilke betingelser den bindende virkning skulle indtræde.

b) Hverken skatteyderen eller det offentlige kunne være tjent med en inappellabel forhåndsbesked, afgivet af en lokal eller regional skattemyndighed. Derfor måtte der gives regler om både skatteyderens og det offentliges adgang til inden en vis frist at anfægte forhåndsbeskedens rigtighed. For skatteyderens vedkommende måtte det ske ved *klage til landskatteretten* og eventuel efterfølgende *domstolsprøvelse*. For det offentliges vedkommende begrænser en ordning med bindende forhåndsbesked de overordnede skattemyndigheders sædvanlige revisionsbeføjelse; spørgsmålet er, i hvilket omfang revisionsbeføjelsen skulle bibeholdes inden for en vis kortere frist.

Et omfattende sæt af regler om bindende forhåndsbesked på ekspropriationsområdet ville bl. a. i administrativ henseende føre til komplikationer, som ville stå i misforhold til, hvad der efter ministeriets indtryk kan være et rimeligt behov for. Det er kun ved

et meget begrænset antal af samtlige ekspropriationsforretninger, at der overhovedet kan blive tale om særlig indkomstskat, og i de fleste af disse tilfælde må det antages, at skatteyderen i forvejen har fået en god orientering om skattespørgsmålet — i reglen af sin regnskabskonsulent.

Efter finansministeriets opfattelse bør man herefter blive stående ved, at ejerne får adgang til at få en fyldestgørende vejledning

om ekspropriationens skattemæssige virkninger, således at amtsskatteinspektorerne instrueres om at yde en sådan bistand, når ejeren i forbindelse med en stedfunden ekspropriation anmoder derom.

Det må anses for rimeligt, at ekspropriationsmyndighederne gør ejeren bekendt med, at han kan få den omtalte skattemæssige vejledning i amtsskatteinspektoratet.